

Be' anagles-la primer i hauria de després
Atxé de viure a un poble t'aguts
inconvenient. A l'Homeute podis
portar probavel vells, però as
no vol s'isar jo que voldria l'a-
fencio.

Be' mecorat meu. no et pots
Pueras que avui porté una lla-
je estona escrivint. Momei en
des quedar per di-té allò que
Pron capó be. Que t'entim-
molt i molt. Que és l'illu-
de la nova pobra vida. Que veue
tu, no m'agrada pas vive ma-
vida, tant tristé com aquesta.

Un die em deixo que em semblava
a' em fessis alguna casti en castell.
jo que no el practicores pod. Jo
he pomet que si vols i i fins hi
tot pel que recordi t'antuei les
incoherencias que fas. Dicent
meu meua?

Salutacions a tot. Petons al
gentil jano. Si arives a la Mar
cals em-ti la nova nova adaga.
Per a tu veint meua, tot l'amor
i els vobons més berris del

Moux, diumenge 23-II-51 73

Maria meua sempre enyorada: Aquest mati així que havia depositat a la buxeta una carta
per en Bergé, que a la poca estona em portau la teva. Rápida, eh. Mía meua? I creu
que no l'esperava fins demà i quasi m'havia fet el propòsit de no escriure't de nou
fins que tingues la teva carteta. Tu hi guanyes, no? Ja està fet. Si en Pac a quedat
a St. Astier, segurament que donarà curs a la carta i si decaís un dia d'aquests
del Manuel
tornarà a escriure.

Veij, mocosa meua, que ets un saquet de gemecs. Quants
mals tens? Al llegeir la teva carteta pensava, -I quina dona tens, Pepet! Be' no hi ha
res que sigui gran cosa, però amb tot cuida't, eh? Si no et cuides, no t'estimaré gens
Així és que ja ho saps, mocosat meu.

La carta del pobre Jaume m'a fet molta tristesa. Pobra
xicot! Després de tot som nosaltres més sortosos que ell. Aci sofriu, però és un sofrir
amb més bones perspectives, menta que allà el patir ha d'ésser doble. Ja veus el nen
com està. Jo espero que a la pròxima donaran la bona nova de que ja està guarit.
I tu, mocosa meua, no em parles gent de les meves últimes cartes que t'enviava de
de Fourtou. Veij que has rebut al menys una carta, quan dius que t'ho agradat que
demani la ploma, però no em dius res de tot el que jo pensava i segueixo present
per si es presenta l'oportunitat de poder portar-te voreta meu. T'ho dic, meua meua
perquè en la teva de fa temps, deia que el que m'odiaves era servir i aci el teu
pepe no ha canviat el criteri i veij que no hi ha altra solució donades les circumstàn-
cies actuals. Tu saps, meua meua, el problema més gran que avui és la cosa del racio-
nament. Si la cosa estessin com abans que res mancava, no m'espantaria tant

però ara sí. Nosaltres hem de fer peroglyphics per a fer bullir alguna cosa. Segurament que d'aquí vuit o deu dies comensarem una carbonera i allavors potser sí que millorarem fent algun canvi. No creguessis pas que passem gana, això no, però sí l'únic sofrir que hi ha i la preocupació constant per a fer un xic de rebost.

I ara, neneta meua, que et parlo de la terra vinguda aquí, et diré que res hi ha a fer per dur-te a Carcassonne. No admeten l'entrada de ningú allí. Caldria que n'iries aquí o pels poblets del voltant el dia que descousem, perquè no creguessis que aquí hem fet festa. Hem anat al bosc i mentre dinàvem a comensat a ploure i vist el temps enllac de retornar solet aquí per fer el sopar, hem vingut tots. No sé si t'ho deia, però el treball és un xic allunyat. Per anar allí jo hi poso veure presa aquella hora i mitja i l'horeta de tornar. No és cansat, però, sí un salustable la caminadeta del matí. Saps a quina hora ens aixequem? Matínet, neneta meua. A les 5 i quant el dia més tard. Allavors fem el cafè i anem apleguem les coses per a fer el dinar al bosc. Els marxem primer i jo em quedo una estona per tal d'arreglar la casa, escombrar i posar tot en ordre. Què et sembla, el teu home amb la granera als dits? Escombra, cusa, cuina, rento etc, etc, millor que tu, perquè jo no tampo als tinters perquè te'n entenis, mucosot meu.

Duis, neneta meua, que tens necessitat de vindre aquí veure'm, veure'm i abraçar-me. Jo ho comprenc plenament i ho considero ben normal. Creu-me que jo en tinc tantes i tantes ganetes com tu. Ara que ~~no~~ no és pas massa fàcil ni aquí ni enllac. Jo et juro que ho remouí tot; si fracases creu que ho sentiria l'indicible però en aquest cas, no desesperem, neneta meua. Finguis amb mi aquella confiança tant genzilla, tan bonica, que no et defraudarí mai. Si aquí no poguésseu de mi arreglar la cosa ingressant a un grup de T.E. creu-me que ho faré ben content. Si jo, Maria meua, no tinc altra il·lusió! És un pensament constant i em poso trist i tot solet renego de la mala sort nostra, però arribar a la desesperació això mai. Cal ésser fort i sapiguer plantar cara a la disort. El dia feliç no trigarà pas molt a arribar. I retornarem els bons temps per a nosaltres, que no demanem pas gran cosa, sino' que ens deixin treballar en plena llibertat i la resta corre pel compte nostre... Per cert que segueixen corrent els bulos m'hi diversos represent